

**БЕСЈЕДА ЊЕГОВОГ ПРЕОСВЕШТЕНСТВА ЕПИСКОПА
СРЕДЊОЕВРОПСКОГ Г.Г. СЕРГИЈА НА СВ. НИКОЛАЈА ЖИЧКОГ
И ОХРИДСКОГ- ЕПАРХИЈСКУ СЛАВУ**

Ваша Преосвештенства, часни оци, вјерни народе богомспасаване Епархије средњоевропске, част ми је и духовна радост, да Вас поздравим и да Вам се обратим са пар ријечи данас, када прослављамо великог угодника Божјег, великог богослова, праведника и пророка, св. Николаја Жичког.

26. новембра 2014. године на редовној сједници Свештеничког братства Епархије средњоевропске, на дан дакле, када Православна црква прославља име, лик и дјело св. Јована Златоустог, донијели смо заједничку и једнодушну одлуку, да одсада па убудуће слава епархије средњоевропске, буде св. Николај Жички. А то значи да смо од тог дана, више него обично, у својим молитвама и благодарењима Господу, тражили да нам молитвени заштитник и небески покровитељ, буде св. Николај Жички. И ово сви примисмо, с вјером и љубављу, као велики дар од Бога. Иако је наша епархија и раније била посебно везана за лик и дјело св. владике Николаја, а то између осталог доказује и превод његовог чувеног *Охридског Пролога* на њемачки језик, једнако као и филм о владици Николају ђакона Ненада Илића, који је направљен благодарећи донацијама берлинске црквене општине. Ипак, изнад свега вјерујемо да нам је Бог подарио св. Николаја Жичког за заштитника и покровитеља из благодатних, спасењских и небеских разлога, и то баш тада, на дан када прослављамо св. Јована Златоустог, јер је Св. Николај, **српски Златоусти**, како рече један уважени

Архијереј наше Цркве. Јер, својим златним устима св. Николај је прослављао Бога живога, као ријетко ко у 20. вијеку. И то не било каквог Бога, „мртвога бога“ религије или апстрактне метафизике, већ како видимо понајвише из његових **Стослова**, живога Бога који је Света Тројица: Оца, Сина и Светога Духа. Бога Хришћана; Бога Цркве Христове. С друге пак стране, он је проповједао истину и правду о нашем народу, толико упечатљиво да је својим златним устима био кадар да преокрене историјске токове читаве наше планете, у нашу корист. У политичким и војним комешањима уочи Првог свјетског рата, св. владика Николај свира двојнице-српску фрулу у парку у Лондону и тако привлачи пажњу пролазника и свима проповједа подобно Христа, православнога Христа, али истовремено приближава западном свијету српску муку и трагедију. Свјестан колика је снага лажи и пропаганде, коју су стварали аустро-угарски медији на Западу, он се унижава до крајњих граница, вјерујући у силу ријечи Божје коју је проповједао, ношен неизрецивом љубављу према Богу, својој Цркви и своје народу, он на крају ипак побјеђује. Николајев **свечовјек** дакле, побјеђује непријатељског **надчовјека**. Смирени, вјерни, литургијски човјек, човјек дубоког покајања, човјек свеобухватне љубави-свечовјек, побјеђује и надмудрује гордог, самољубивог, затвореног у себе, опрелешћеног у својој рационалности-надчовјека. И што је најважније, опрашта му све! Данас, када је српски народ опет проказан, и када се наша Црква благи кроз свјетске и домаће медије, нема нам подобнијег заштиника и покровитеља од св. Николаја Жичког и Охридског! Њему притекнимо у својим молитвама, имајући наду на његову величну пред престолом Божјим, па

благосиљајмо и ми наше непријатеље, и опростимо им све, баш као што је и сâм св. владика Николај чинио, држећи се оне његове „да нас непријатељи више од пријатеља гурају у наручје Божје“ (*Молитве на језеру LXXV*)

Вјерујемо још и то да није ни мало случајно то, што Га је Господ Бог подарио за заштитника и небеског покровитеља баш нама, који живимо овдје у дијаспори, на Западу Европе, у Њемачкој. Јер још од времена својих студија теологије у Берну у Швајцарској, када је први пут посјетио ове просторе, св.Николај се приближио германском човјеку, заволио га и смјестио га на значајно мјесто у своме срцу. Дијелећи касније током Другог свијетског рата, горку судбину њемачке интелектуалне елите какви су били Виктор Франкл, Валтер Бењамин и велики теолог Дитрих Бонхофер, дошао је не својом вољом, по други пут на ове просторе, када је својим боравком у злогласном Дахау, фашистичком логору смрти, св. Николај заправо освештао ове просторе. Управо ту у Њемачкој, у Дахау, св. Николај је постао пророк Европе. Гледајући тада духовним очима апокалиптични дух на којем је Европа градила своју будућност, ми тај њен дух гледамо данас својим тјелесним очима и увјеравамо се у истинитост његовог пророштва. Но, незаборавимо да је св. Николај био и остао, изнад свега *српски* пророк! Не штедећи свога здравља, као ни свога гласа ни пера, пророковао је највише о нама. Вапио је и јецао св.владика Николај над виђењем будућности која је наша стварност, данас. Плакао је још тада горко, јер смо образ изгубили, и што брат са братом не прича, што комшија са комшијом правду тјера, и што млађи више не поштују старије. Јецао је свети Владика што српске дјевојке не држе више дјевојаштво и што момци живот проводе у блуду, и

што се подсмјехују поштењу. Плакао је горко са св. Савом што нам монаси заборавише молитву и што свештеници не маре за светињу. Ни мало случајно, драга браћо и сестре, да је св. Николај Жички ово своје виђење наше општенародне трагедије коју проживљавамо данас, опјевао и испророковао у својој *Небеској Литургији*. Све наше несреће, браћо и сестре, долазе онда када заборављамо Свету Литургију, и када се отлемо из загрљаја најсветије мајке наше, Православне Цркве. Зато данас када св. Николај, трећи пут долази на ове просторе, данас, када долази у својој светитељској слави као патрон силни и небески заштитник, молимо Га и преклињемо да нам опрости. Молимо Га да својим златним устима умоли васкрслога из мртвих Христа Бога нашега, да и нас васрсне из духовне и тјелесне смрти, и покаже нас тако достојним родом Светога Саве. Молимо Га да са св. Савом, св. Симеоном, Стефаном Дечанским, Јоаникијем Дјевичким и свим косовским мученицима старим и новим, умоли Бога живого да нам да вјеру чврсту те да увијек изабирамо Крст, правду и истину, љубав и слогу, мир и благодат. И да од данас Епархију средњоевропску, свештенство и сав народ, узме у своју непрекидну заштиту и не престане својим златним устима и својим светим молитвама тјешити и крјепити, пред престолом Оца, Сина и Светога Духа, сада и увијек и у вијекове вјекова.

Амин.